ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 6

ΤΑ ΕΜΦΥΤΕΥΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 268 τῆς 13 Νοεμβρίου 1927 τεῦχος Α΄. φύλλον τῆς 'Εφ. τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη τὸ παρὰ τῆς Κοινοβουλευτικῆς 'Επιτροπῆς ἐγκριθέν, τροποποιηθὲν ἀναλόγως, Ν. Δ. «Περὶ κυρώσεως τοῦ Ν. Δ. τῆς 6—2—26 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 2189, τοῦ 1920 «περὶ ἐξαγορᾶς τῆς κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων» κ. λ. π.

Κατὰ τὸ Ν. Δ. εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν παρεχωρήθη φυτεία, ἤδη ἑτοίμη, εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν διὰ συμβολαίου ὑπὸ ὅρους ἐμφυτευτικούς, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς ἀσκεῖ ὁ ἐμφυτευτὴς μετὰ τὴν πάροδον τοὐλάχιστον εἰκοσιπενταετίας, παρατεινομένης ἀναλόγως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων, δσάκις ὁ ψιλὸς κύριος κέκτηται ἐλευθέρας φυτείας ἀνωτέρας τῶν τριάκοντα στρεμμάτων, εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν ἤθελεν εἶναι ἰδιοκτήτης ἐλευθέρας φυτείας κατωτέρας τῶν τριάκοντα στρεμμάτων, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς ἀσκεῖται μετὰ τεσσαρακονταετίαν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματός ἐξαγορᾶς περιορίζεται μόνον ἐπὶ τῶν 2)3 τῆς φυτείας, τοῦ τελευταίου 1)3 ἀπαλλαττόμενου τοῦ ἐμφυτευτικοῦ βάρους.

Διὰ τοῦ 2ου ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Ν. Δ. κανονίζονται αἱ δόσεις πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος, ἐξακολουθούσης τῆς ὑφισταμένης νομικῆς σχέσεως μεταξὺ ἐμφυτευτοῦ καὶ κυρίου μέχρι τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῆς ἀποζημιώσεως.

'Εξαιροῦνται τῶν διατάξεων περὶ ἐξαγορᾶς ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων αἱ ἐμφυτευτικαὶ ἐκτάσεις αἱ κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ἁρμοδίου νομομηχανικοῦ κείμεναι α΄.) ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων τῶν ἐχουσῶν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων· β΄.) ἐντὸς τῆς οἰκοδομικῆς ζώνης τῶν πόλεων 'Αθηνῶν, (Πειραιῶς Πατρῶν ἢ καὶ εἰς ἀκτῖνα 1000 μέτρων ἀπὸ ταύτης· καὶ γ΄.) ἐντὸς τῆς οἰκοδομικῆς ζώνης τῶν προαστείων χωρίων καὶ συνοικισμῶν ἐν γένει τῶν περιφερειῶν 'Αθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Πατρῶν.

'Εὰν ἐμφυτευτικὴ ἔκτασις ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως αὐτῆς μὲ σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ἢ συνοικισμούς, μὴ περιλαμβανομένους εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐξαιρέσεις, ἔχῃ, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἁρμοδίων Δικαστηρίων, ἀξίαν μᾶλλον οἰκοπέδου ἢ γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ μάλιστα ὑπερβαίνουσαν τὸ τριπλάσιον τῆς ἀξίας τῆς πλησιοχώρου πέραν τοῦ συνοικισμοῦ κειμένης συνήθως καθαρῶς γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ψιλὸς κύριος δικαιοῦται νὰ ἐξαγοράσῃ, ἔναντι ἀποζημιώσεως, τὰ ἐμφυτευτικὰ δικαιώματα.

῾Η εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ὁρίζεται διὰ τοῦ Ν.Δ. εἰς τὸ 50ο)ο τῆς τρεχούσης ὁλικῆς ἀξίας τοῦ κτήματος προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ 25ετίας καὶ πλέον, εἰς τὰ 40ο)ο τῆς τρεχούσης ὁλικῆς ἀξίας προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ 15ετίας μέχρι 25ετίας, καὶ εἰς τὰ 30ο)ο τῆς τρεχούσης ὁλικῆς ἀξίας προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ χρόνου κατωτέρου τῆς 15ετίας, τοῦ ψιλοῦ κυρίου ὑποχρεουμένου νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἐμφυτευτὴν διὰ πάσας τὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ κτήματι μονίμους βελτιώσεις.

῾Ο ψιλὸς κύριος δικαιοῦται ἢ τὴν ἄνω ἀποζημίωσιν νὰ καταβάλῃ ἢ διὰ δηλώσεώς του, γενομένης ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ ἐκδόντος τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐξ ἀδιαιρέτου μετὰ τοῦ ἐμφυτευτοῦ κυριότητα ἐπὶ τοῦ κτήματος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἀριθ. 7 τοῦ ἰδίου Νομ. Διατάγματος «αἰτήσεις ἐμφυτευτοῦ περὶ ἐξαγορᾶς κυριότητος» «ἐκδικασθεῖσαι ὑπὸ τὸ κράτος διατάξεων τοῦ »ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1926 Νομ. Διατάγματος περὶ »ἐξαγορᾶς ἐμφυτευτικῶν κτημάτων» ἐφ' ὅσον ὑπάρ»χει ἀμφισβήτησις ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου 'Εφετείου »ὅτι αἱ ἐπίδικαι ἐκτάσεις ἔχουσιν οἰκοπεδικὴν ἀξίαν, »ἀνασυζητοῦνται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ ψιλοῦ κυρίου».

'Εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἀριθ. 7 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ εἰρημένου Νομοθ. Διατάγματος αἴρεται ἡ τελεσιδικία, ὑποχρεουμένου τοῦ 'Εφετείου ν' ἀποφανθῇ συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος, ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐὰν τὸ κτῆμα κέκτηται οἰκοπεδικὴν μᾶλλον ἀξίαν ἢ γεωργικὴν τοιαύτην.

Εἰς τὰς διατάξεις ὅμως τοῦ Νομ. αὐτοῦ Διατάγματος, συνῳδὰ ταῖς ὁποίαις ἀποφαίνεται τὸ 'Εφετεῖον, περιέχεται καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 ἐδάφ. 1 καθ' ἣν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐμφυτεύσεως κατὰ τὰς περὶ ἐξαγορᾶς αὐτῆς διατάξεις δὲν περιλαμβάνεται ὡς συστατικὸν στοιχεῖον τὸ Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ἀπαιτοῦνται ὅμως τὰ πρὸς ὕπαρξιν τῆς ἐμφυτεύσεως ὑπὸ τοῦ 'Αστικοῦ Δικαίου παραδεδεγμένα στοιχεῖα, ἤτοι σύμβασις, χρησικτησία κλπ. καὶ ἰδίᾳ

ἢ εἰς τὸ διηνεκὲς ἑκατέρωθεν (διὰ συμβάσεως ἐννοεῖται)ἀνάληψις ὑποχρεώσεων, τῆς διατάξεως ταύτης ἐφαρμοζομένης καὶ προκειμένου περὶ κτήσεως ἐμφυτευτικοῦ δικαιώματος ἐπὶ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς Μονὰς καὶ κατὰ τοῦτο ἐτροποιήθη τὸ ἀπὸ 3ης Ν)βρίου 1925 Ν. Δ. δι' οὗ ἐζητήθη μόνον ἡ ἄσκησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἐμφυτεύσεως ἐπὶ δεκαετίαν.

Τὰς ὡς ἄνω νομικὰς διατάξεις ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὰ Ἡγ)λια ἁπασῶν τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Κράτους, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ πλεῖστα μοναστηριακὰ κτήματα εὑρίσκονται ὑπὸ τὰς ἄνω ἐκτεθειμένας ἐμφυτευτικ ς συνθήκας. Ἀλλὰ πρὸς ἀσφαλεστέραν τακτοποίησιν τῶν σοβαρωτάτων αὐτῶν μοναστηριακῶν ὑποθέσεων δέον τὰ Ἡγ)λια ν' ἀπευθυνθῶσι τάχιστα εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ὅπερ θέλει καθοδηγήση αὐτὰ εἰς τὴν κατὰ τοὺς κειμένους νόμους προστασίαν τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας.

Δ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Β

«Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ καρδία εἶναι τὸ βασικώτερον τῶν ὀργάνων τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Ἡ ὑψηλὴ θρησκευτικὴ ἀξία αὐτῆς τῆς λέξεως «καρδία», ἔγκειται εἰς τὴν ἁπλότητα, εἰς τὸ εὐπρόσιτον αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν, εἶναι χωρὶς ἀγάπην καὶ χωρὶς θρησκείαν· τὸ νὰ εἶναί τις χωρὶς θρησκείαν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ νὰ εἶναι χωρὶς καρδίαν. Μὴ πιστεύετέ ποτε ὅτι εἶναι δυνατὸν ν' ἀντικατασταθῇ ἡ θρησκευτικὴ ἐγκαρδιότης διὰ τῶν συναισθημάτων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀλληλεγγύης κ.λ.π. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα διεπράχθησον ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐδικαιολογήθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Robespierre διὰ δηλώσεων φιλανθρωπικῆς ἀγάπης. Ἐνταῦθα ἐφαρμόζεται τὸ «ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν γνώσεσθε αὐτούς».Ἡ ἀπουσία τῆς καρδίας ἐκδηλοῦται πάντοτε δι' ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ θεμελιώσουν τὴν «εὐτυχίαν» τῶν μὲν εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας τῶν δέ. Δι' ἐκείνους εὐθὺς ἀμέσως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἔχουν καρδίαν καὶ ἔπειτα ὅτι ἔχασαν τοὺς μυστικοὺς δεσμοὺς πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Ἔχασαν οὕτω τὸ πραγματικόν των «ἐγώ», τὸ ἐλησμόνησαν, δὲν ὑποπτεύονται πλέον τὴν ὕπαρξίν του. Ἡ πραγματικὴ κοινωνία μὲ τὸν Θέον, ἡ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ πεῖρα, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει οὔτε θρησκεία οὔτε ἠθική, δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ εἰς τὰ βάθη αὐτοῦ τοῦ ἐγώ, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας.

Ἡ κοινωνία αὕτη πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι δυνατή, διότι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει τὸ αὐτὸ μυστηριῶδες βάθος τὸ ὑπονοούμενον ἐκ τοῦ ὅτι Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Ἡ καρδία εἶνε πλέον ἀκατανόητος, πλέον ἀνεξιχνίαστος καὶ ἀδιαπέραστος πλέον μυστηριώδης καὶ κεκρυμμένη ἢ ἡ ψυχή, ἡ συνείδησις καὶ τὸ πνεῦμα. Εἶναι ἀνεξιχνίαστος εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτούς, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἀξιοθαύμαστον καὶ μυστηριῶδες. Ὁ προφήτης Ἱερεμίας θεωρεῖ τὴν καρδίαν βαθύτερόν τι παντὸς ἄλλου καὶ δυσδιάγνωστον, ἐταζομένην δὲ ὑπὸ μόνου τοῦ Ἰεχωβᾶ, τοῦ «ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφρούς». Τοῦτο διηνεκῶς ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ μυστικά της. Ὀφείλομεν νὰ αἰσθανώμεθα ῥίγος εὐλαβείας πρὸ τοῦ μυστηριώδους βάθους τῆς καρδίας. Ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας, διότι ἐκεῖ εὑρίσκεται τὸ ἀληθινὸν κάλλος, ἡ αἰωνία καὶ πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τῆς καρδίας πραγματοποιεῖται ἡ μυστικὴ κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον· διὰ τῆς καρδίας ἐπιτυγχάνεται αὐτὸς ὁ ἐνδόμυχος σύνδεσμος μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ***χριστιανικὴ ἀγάπη***. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη διακρίνεται πάσης ἄλλης ἀγάπης διὰ τοῦ μυστικοῦ βάθους της· εἶναι διαφορετικὴ πάσης ἄλλης, διότι εἶναι ἡ ἐπικοινωνία τῶν μυχιαιτάτων τῶν ὑπάρξεων, ἡ γέφυρα ἡ ἑνοῦσα τὴν ἄβυσσον τῆς μιᾶς καρδίας μὲ τὴν ἄλλην. Πᾶσα ἄλλη ἀγάπη πρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄλλο ἢ οἰκειότης, φιλία, εὐχαρίστησις, πάθος, εὐσπλαγχνία, συμπάθεια. Πάντα ταῦτα εἶναι ἐπιπόλαια σημεῖα ἐπαφῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄλλον, ἐπαφῆς σωματικῆς ἢ ψυχικῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ἐγγίζει τὰ κεκρυμμένα κέντρα τῆς καρδίας, δὲν εἶναι μυστικὴ ἐπαφή, ἀλλ' ἐξωτερική, εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἀθέων.

Ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἐκφράζεται σαφέστατα ὅτι ἡ καρδία εἶναι τὸ ὄργανον τῆς θρησκείας, διὰ τοῦ ὁποίου θαυμάζομεν καὶ ἐννοοῦμεν τὸν Θεόν (Ματθ. 5, 8.— Εφεσ. 3, 17). Εἷς τῶν χαρακτηριστικωτέρων Πατέρων καθορίζων τὴν σπουδαιότητα τῆς καρδίας λέγει «Ὁ Θεὸς ζητεῖ τὴν καρδίαν πλήρη ἀγάπης δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν πλησίον· ἰδοὺ ὁ θρόνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀγαπᾷ νὰ κάθηται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται πλήρης οὐρανίου δόξης.—Υἱέ μου, δός μοι τὴν καρδίαν σου καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέλουσί σοι δοθῇ ἄνωθεν, διότι εἰς τὴν καρδίαν εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Διὰ τούτων πιστεύω ὅτι κατεδείχθη σαφῶς, διατὶ πρέπει νὰ διαστέλλωμεν τὴν καρδίαν ὡς τὸ κυριώτερον ὄργανον τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας, τοῦ πνεύματος ἢ τῆς συνειδήσεως. Ἡ καρδία εἶναι βαθυτέρα, κεντρικωτέρα τοῦ ψυχολογικοῦ κέντρου τῆς συνειδήσεως. Ἡ καρδία δὲν εἶναι μόνον τὸ κέντρον τοῦ συνειδητοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου· ὄχι μόνον τῆς ψυχῆς, ἢ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ζῶντος σώματος· ἐν ἑνὶ λόγῳ εἶναι τὸ κέντρον τῆς προσωπικότητος.

Διὰ τὸν ἀνατολικὸν Χριστιανισμὸν τὸ πνεῦμα, ἡ διάνοια, τὸ λογικόν, οὐδέποτε εἶναι τὰ τελευταῖα πέρατα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀφῃρημένη ἐνέργεια τοῦ πνεύματος· οἱ συλλογισμοὶ περὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι αἱ κυριώτεραι θρησκευτικαὶ συλλήψεις. Οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας, δίδουν τὰς ἑξῆς ὁδηγίας διὰ τὴν

ἀπόκτησιν τῆς ἀληθοῦς θρησκευτικῆς πείρας: «πρέπει τὸ λογικὸν νὰ εἶναι εἰς τὴν καρδίαν». Διὰ τῶν λόγων τούτων ἐκφράζεται ἡ σπουδαιοτάτη ἰδέα, ὅτι ἡ διάνοια, χωρισμένη ἀπὸ τὴν καρδίαν, οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, ὅτι μᾶλλον ἡ καρδία εἶναι εἰς τὸ κέντρον ἢ ὁ νοῦς, ὅτι αὕτη εἶναι τὸ πρῶτον θεμέλιον τῆς ζωῆς.

Ἐλέχθη διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον: «ἰδοὺ τὸ λογικόν του, ἰδοὺ ἡ καρδία του καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐγείρεται λίθινος τοῖχος». Αὐτὸς ὁ λίθινος τοῖχος καθιστᾷ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν ἀδύνατον. Ὁ σύγχρονος Εὐρωπαῖος ἔχει πολλὰς γνώσεις ἐκ τῆς θεολογίας, περὶ τῶν μυστηρίων καὶ ἐκ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, συχνάκις μάλιστα γνωρίζει καὶ τὴν Ἁγ. Γραφήν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι ἁπλαῖ γνώσεις, περιέργεια. Ἡ ποσότης τῶν γνώσεων ὑπάρχει μόνη καὶ ἀπολύτως ἀπομεμονωμένη· κεχωρισμένη ταύτης διὰ τοίχου μένει ἡ καρδία, ἥτις ἀπώλεσε τὴν ὑπερτάτην σπουδαιότητά της, τὴν κεντρικήν της θέσιν, τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι τὸ θεμέλιον ὅλων. Ἡ διάνοια δὲν εἶναι ἐντὸς τῆς καρδίας καὶ δὲν θερμαίνεται διὰ τῆς φλογὸς τῆς καρδίας.

Ὅλος ὁ σύγχρονος πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν, ὁ ἄνευ θρησκείας πολιτισμός, θέλει νὰ στερήσῃ τὴν καρδίαν τῆς κεντρικῆς της θέσεως καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν διανόησιν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν γνῶσιν. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν οἱ λόγοι τοῦ Leonardo davinci ἀποβαίνουν προφητικοὶ διὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν. «Ἡ μεγάλη ἀγάπη εἶναι ἡ κόρη τῆς μεγάλης γνώσεως. Ἡμεῖς ὅμως οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς θέλομεν τὸ ἀντίθετον: «Ἡ μεγάλη γνῶσις εἶναι ἡ κόρη τῆς μεγάλης ἀγάπης.» Πρὸς αὐτήν, ὡς εἰς τελευταῖον κέντρον, εἰσρέουν ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς συνειδήσεως καὶ ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς.

Διὰ νὰ ἴδῃ τις τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ προσπαθήσῃ ὥστε ὁ νοῦς νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας, πρέπει τὸ πνεῦμα νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς τῆς καρδίας. Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θαυμάσῃ τὸ ὡραῖον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σκέπτεται κανεὶς καὶ συλλαμβάνει, ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζῇ καὶ αἰσθάνεται, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκφράζεται διὰ λογικῶν ἐννοιῶν. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει λογικὴν ψυχὴν κάμνει νὰ εἰσδύσῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὰ βάθη του καὶ θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν καρδίαν του. Τότε ἡ θεία χάρις τὸν περιβάλλει καὶ τοῦ δίδει τὴν εἰρήνην. Αὐτὴ ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ οὐρανία ἁρμονία, ἡ ὁποία εἶναι ἀνέκφραστος διὰ τῶν ἐννοιῶν, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ἡ μουσική· μὲ μίαν λέξιν δὲν συλλαμβάνεται διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλ' εἶναι προσιτὴ εἰς τὴν καρδίαν. Περὶ αὐτῆς τῆς ἁρμονίας ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστ. Παῦλος: «Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἡ ἁρμονία αὕτη συλλαμβάνεται διὰ τῆς διαισθήσεως, οὐχὶ διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἀκούει τὴν ἁρμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν.

Ἐὰν πρέπῃ ἀκόμη νὰ διαφωτίσωμεν διὰ τίνος συναισθήματος γίνεται τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἀντιληπτόν, τότε θὰ εἴπωμεν : διὰ τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὸ ὡραῖον, δὲν τὸ ἐννοεῖ· ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν μουσικήν, δὲν τὴν ἐννοεῖ· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται. Καὶ ἡ φιλοσοφία οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μή : ἡ ἀγάπη τῆς σοφίας. Ἀφοῦ εἰς τὸ βάθος κάθε σοφίας παραμένει τὸ μυστικὸν τοῦ Θεοῦ, κάθε βαθεῖα φιλοσοφία ὁδηγεῖ εἰ: τὸν Θεόν. «Ἀγαπήσεις τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διαναίᾳ σου». Πρῶτον διὰ τῆς καρδίας, ἔπειτα διὰ τῆς ψυχῆς καὶ κατόπιν διὰ τῆς διανοίας.

Ἰδοὺ τὸ τελευταῖον ἀποφασιστικὸν ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς καρδίας. Ἡ καρδία εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς βαθείας οὐσίας τοῦ ἀτόμου. Δὲν ἀγαπῶμεν μὲ τὸ λογικὸν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν ἀγαπῶμεν τὴν γνῶσιν. Πρέπει νὰ δώσωμεν ὅλην μας τὴν καρδίαν εἰς τὸν σκοπόν, εἰς τὸν ὁποῖον θέλομεν νὰ φθάσωμεν. Ὅλας τὰς ἀξίας καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος κατακτῶμεν διὰ τῆς καρδίας· «ὅπου ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». Εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν τὸ κέντρον τοῦ ἀτόμου εἶναι εἷς ψυχρὸς ὀφθαλμὸς ἀπογεγυμνωμένος ἀπὸ κάθε θέλγητρον· ἐκεῖ ἡ ἀγάπη εἶναι παροδικὴ καὶ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὅμως ἡ ἀγάπη εἶναι ὄχι μόνον «κραταιὰ ὡς ὁ θάνατος» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Παλ. Διαθήκης, ἀλλὰ «κραταιοτέρα καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον». Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πηγὴ καὶ τὸ τεκμήριον τῆς ἀθανασίας, διότι μισεῖ τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφήν, θέλει μόνον τὸ αἰώνιον καὶ τὸ ἄφθαρτον, εἶναι τὸ συναίσθημα τῆς ὑπάρξεως· ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἀπόστ. Παῦλος λέγει εἰς τὸν ὕμνον του πρὸς τὴν ἀγάπην: «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει»· τὰ ἄλλα ὅμως, εἴτε προφητεῖαι, εἴτε γλῶσσαι, εἴτε γνώσεις εἶναι θέλουσι καταργηθεῖ. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε θὰ παρέλθῃ διότι εἶναι ὁ πόθος τοῦ τελείου, τοῦ ἀπολύτου, τοῦ αἰωνίου. Εἶναι ἡ αἰωνίως ζῶσα τελειότης. Πᾶν ὅ,τι παρέρχεται δύναται νὰ ἐξαφανισθῇ· ἀλλὰ τὸ τέλειον καὶ αἰώνιον οὐδέποτε θὰ ἐξαφανισθῶσι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεμελιώδης σκέψις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀληθὴς φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός. Ἡ ἀπώλεια τῆς καρδίας εἰς τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τῶν ζωτικῶν δυνάμεων τῆς ὑπάρξεως, ἥτις μεταμορφώνεται εἰς ἕνα διηνεκῆ θάνατον, εἰς μίαν ἀποξήρανσιν. Ἰδοὺ διατί ἡ ζωὴ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ὁμοιάζει τόσον πρὸς τὸν θάνατον, ἡ εὐθυμία του πρὸς τὴν πλῆξιν καὶ εἰς ὅλην τὴν λογοτεχνίαν τοῦ τελευταίου αἰῶνος διακρίνεται τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς θλίψεως.

Τὸ αἴσθημα δὲ τοῦτο τοῦ κενοῦ, τοῦ μηδενός, προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ κεντρικὴ πηγὴ τοῦ προσώπου ἐστείρευσεν, ἡ καρδία του ἀπεξηράνθη. Οὐδὲν ἄνθισμα ἐξωτερικῶν δυνάμεων θὰ τὸ βοηθήσῃ πλέον οὔτε τὰ θαύματα τῆς τέχνης, οὔτε ἡ μετακίνησις τῶν ὀρέων, οὔτε ὅλα τὰ θαύματα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἡ διανομὴ τοῦ πλούτου, οὔτε αἱ ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, διότι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου, «ἐὰν ἀγάπην μὴ ἔχω οὐδέν εἰμι». Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσφέρει εἰς

τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα τὸ Εὐαγγέλιον ὑπενθυμίζον οὕτω τὴν ἀπώλειαν τῆς προσωπικότητός της, τὴν ἀπώλειαν τῆς καρδίας της καὶ τὴν ματαιότητά της.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀληθείας ἀναγνώρισις

Ἐξ ἐπιστολῆς «πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς γνησίους ὀρθοδόξους», ἣν ὑπογράφει «παλαιοημερολογίτης» παραλαμβάνομεν τὰ ἑξῆς ὀρθὰ καὶ λογικά. «Σήμερον κανείς μας πλέον, παρὰ τὰς βεβαιώσεις τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, καὶ μερικῶν ἀγραμμάτων Ἁγιορειτῶν, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι δὲν ὑπάρχουν κανόνες τῶν Συνόδων οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅτι δὲ τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις δὲν προσβάλλονται μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον· ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον μένει ἡ ἰδία Δὲν εἴμεθα τυφλοὶ νὰ μὴ βλέπωμεν ὅτι δὲν μετεβλήθη τίποτε εἰς τὰ δόγματα, τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἀκολουθίας. Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, καμμία ἄλλη διαφορὰ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τῶν παλαιοημερολογητῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς εἶπαν ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶνε παπικὸν καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔγεινε παπική. Ἀλλὰ κανεὶς σοβαρὸς ἄνθρωπος δὲν πιστεύει σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν φλυαρίαν. Ὁ παπισμὸς δὲν εἶνε ἡμερολόγιον, εἶνε μεγάλη αἵρεσις, ἡ ὁποία προσβάλλει τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὰ μυστήρια καὶ τὰς παραδόσεις. Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τὸ ἔχουν καὶ οἱ παπισταὶ καὶ οἱ προτεστάνται, τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα, ὥστε τὸ ἡμερολόγιον δὲν σχετίζεται πρὸς δόγματα καὶ παραδόσεις. Τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον παρεδέχθησαν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ἔγειναν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ παπισταί; Ἂς παύσουν λοιπὸν ἐκεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐκμεταλλεύωνται, νὰ μᾶς λέγουν ψεύματα. Ἄλλως τε κανείς μας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι, πρὶν γίνῃ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὰ 1583, ἡ Ἐκκλησία μας εἶχεν ἐξ ἀρχῆς τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον μὲ τὸν Πάπαν, ὅπως ἔχει τοὺς ἰδίους μῆνας, τὰς ἰδίας ἑβδομάδας καὶ τὰς ἰδίας ἡμέρας. Ἀφ' ὅτου ἔγεινε τὸ παπικὸν σχίσμα μέχρι τοῦ 1583 εἴχαμεν τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον μὲ τὸν Πάπαν. Αὐτὸ εἶνε ἀπολύτως βέβαιον. Ἀλλ' ἐπίσης εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν, ἡ ὁποία παρουσιάζει διαφορὰν μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτάς. Ὡς πρὸς τὰς κινητὰς ἑορτὰς δὲν ὑπάρχει διαφορά».

Οἱ καρποί.

Μειράκια δεκαεξαετῆ σπεῖραν ἐκβιαστικὴν ἀποτελέσαντα διέσπειραν τὸν τρόμον εἰς διαφόρους πολίτας διὰ τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν των, ὑφ' ἃς ἐξήπλουν ὑπογραφὰς μυστηριωδῶν σωματείων, ὁποῖα τὰ ὑπό τινων κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐπιδεικνύμενα. Τὰ παιδία, συλληφθέντα ἐκ τῶν ὤτων, φιλοξενοῦνται ἐν τοῖς κρατητηρίοις. Ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ παλαιότεραι καὶ λίαν πρόσφατοι ἀκόμη διατάξεις ἐδημοσιεύοντο κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ἀνηλίκων πρὸς τοὺς κινηματογράφους, ἐπὶ τῇ συλλήψει δὲ τῶν ἀνωτέρω ἀνηλίκων ἐγράφετο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι οὗτοι ἦσαν τακτικοὶ τῶν κινηματογράφων θαμῶνες. Μήπως αἱ διατάξεις παρ' ἡμῖν γράφονται ἁπλῶς διὰ νὰ δημοσιεύωνται;

Σὺ εἶπας.

Ὁ Μπουχάρην, εἷς ἐκ τῶν στηλοβατῶν τοῦ κομμουνισμοῦ τῆς Μπολσεβικίας, ἐν τῷ πανηγυρικῷ του ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν ἀντὶ διθυράμβων λαθὼν ἔπλεξε δεινὸν κατηγορητήριον κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας. Ὡμίλησε περὶ τῆς κολοσσιαίας μεταδόσεως τῶν δυσωνύμων νοσημάτων, περὶ τῶν τρομακτικῶν διαστάσεων τοῦ ἀλκοολισμοῦ, περὶ τῶν κατὰ χιλιάδας καὶ μυριάδας θανάτων γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετὸν καὶ τῶν μόλις γεννωμένων βρεφῶν ἕνεκεν ἀρνήσεως τῶν γυναικῶν νὰ τὰ θηλάσουν, περὶ τῆς τρομερᾶς ἀκαθαρσίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῇ σήμερον ἡ Ρωσία, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ λεπτομερειῶν φρίκην ἐμποιουσῶν. Καὶ ὅταν τοιαῦτα ἀκούωνται ἀπὸ χειλέων ὁποῖα τὰ τοῦ Μπουχάρην, καὶ μάλιστα εἰς τόσον ἐπισήμους στιγμάς, διὰ τί ὀργίζονται οἱ κομμουνισταὶ ὅταν τὰ ἀκούουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Καὶ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν.

Αἱ χαρτοπαικτικαὶ λοιπὸν λέσχαι μετεφυτεύθησαν καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν. Τὸ τρομερὸν δηλητήριον μετεδόθη καὶ εἰς τὰ χωρία, καί, ἂν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής, τοῦ ὁποίου τὴν περὶ τῶν παρὰ τὰς Ἀθήνας χαρτοπαικτικῶν κέντρων περιγραφὴν ἐγνωρίσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», ἄν, λέγομεν, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐπεχείρει μίαν ἐπιθεώρησιν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ μᾶς ἀνέφερε πράγματα χειρότερα τῶν ἐνταῦθα σημειωθέντων: πτώχευσιν οἰκογενειῶν, συζύγων ἐγκατάλειψιν, ἀποκήρυξιν τέκνων, πένθος καὶ θρήνους καὶ σπαραγμούς. Ἀνθοῦντες συνοικισμοὶ κατεστράφησαν ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας ἐν λέσχαις χαρτοπαικτικαῖς ὠργανωμέναις ἐντὸς χωρίων! Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τρα-

γικὴ αὐτὴ κατάστασις ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινήσῃ τοὺς ἁρμοδίους.

Ἀδελφικὴ παρατήρησις.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τηλεγραφήματος τῶν ἐφημερίδων ἐγνώσθη ὅτι ὁ Μακ. Πατριάρχης Σερβίας, λειτουργήσας κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Βελιγραδίου, μετέδωκε τὴν θείαν Εὐχαριστίαν εἰς 6 Ἀγγλικανοὺς λαϊκούς, δὲν ἠθελήσαμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοιαύτην εἴδησιν. Ἀλλ' ἡ ἀναγραφὴ καὶ ὁ σχολιασμὸς τοῦ γεγονότος ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων οὐδεμίαν καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ γηραιὸς Πατριάρχης ἐξωλίσθησεν εἰς σοβαρὰν ἐκκλησιαστικὴν παράβασιν, ἥτις ἐξένισε καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς Ἄγγλους. Τῇ ἀμέσως ἑπομένῃ Κυριακῇ ἔμελλε νὰ μεταβῇ Ἄγγλος ἱερεὺς εἰς Βελιγράδιον, ὡς συνήθως πράττει, ἵνα μεταδώσῃ εἰς τοὺς ὁμοδόξους του τὰ Μυστήρια, ὥστε οὔτε ὡς «οἰκονομία», ὡς ὀρθῶς ἤδη παρετηρήθη, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ πρᾶξις τοῦ Σέρβου Πατριάρχου. Πάντως δὲ οὗτος προέβη εἰς αὐτὴν ἐν ἐπιγνώσει ὅτι μεταδίδει τὴν θείαν Εὐχαριστίαν εἰς ξένους πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχοντας μυστηριακὴν κοινωνίαν πρὸς αὐτήν, μὴ πιστεύοντας εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὡς πιστεύει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀλλὰ συμβαίνει ἀπό τινος χρόνου τὸ ἑξῆς ἐκπληκτικὸν ἀληθῶς γεγονὸς ἐν Σερβίᾳ. Ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐγκαθιδρύθη ἄλλη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Αὐτοκέφαλος, ἡ τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσσων. Ὁ προϊστάμενος τῆς παραδόξου ταύτης ἐθνοφυλετικῆς Ἐκκλησίας πρώην Μητρ. Κιέβου Ἀντώνιος ἀσκεῖ ἀκαταμάχητον ἐπίδρασιν. Εἰς αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν ὀφείλεται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία, καίτοι πρωτοστατήσασα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ νέου ἡμερολογίου, δὲν προέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Ὁ Ἀντώνιος ἐθεώρησε τὸ νέον ἡμερολόγιον «μοδερνισμόν». Καὶ μέχρι μὲν πρὸ ὀλίγου χρόνου καὶ ἔλεγε καὶ ἔγραφε κατὰ τῶν Ἀγγλικανῶν, ἀφ' ὅτου ὅμως κατὰ τὸ προπαρελθὸν θέρος ἐπεσκέφθη τὸ Λονδῖνον, ἠξιώθη πολλῶν περιποιήσεων καὶ συμμετέσχε ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν, ἐπέστρεψεν εἰς Σερβίαν διαπρύσιος κῆρυξ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἀγγλικανῶν, ὡς πρῶτον αὐτῆς βῆμα θεωρήσας τὴν ἄμεσον καὶ ἄνευ συζητήσεως ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Φοβούμεθα λοιπὸν μήπως τὸ ἀπροσδόκητον διάβημα τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας ὀφείλεται εἰς τὰ νέα διδάγματα τοῦ Ἀντωνίου. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀδελφικὴν παρατήρησιν ἐπὶ τῆς πράξεως τοῦ Πατριάρχου, νὰ συστήσωμεν δὲ θερμῶς τὴν ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῆς.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	5	Κυρ. ΙΣΤ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΛΓ'	Α'	α'
	12	Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΛΔ'	Β' Γ'	β'
	19	Κυρ. Ἀπόκρεω	Κυρ. Ἀπόκρεω	Δ'	γ'
	26	Κυρ. Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου		δ'

Ἡ σημασία τῆς κατηχήσεως.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Καινῆς Κτίσεως» ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Manchecter *τῆς Ἀγγλίας γνωστοτάτου παρ' ἡμῖν πρωτοπρεσβυτέρου πατρὸς Κωνσταντίνου Καλλινίκου πραγματευομένη περὶ τῆς σημασίας τῆς κατηχητικῆς δράσεως. Τὴν ἐν τοῖς ναοῖς εἰς τοὺς παῖδας καὶ τοὺς νέους παρεχομένην κατηχητικὴν διδασκαλίαν χαρακτηρίζει ὡς «τὸ Ἄλφα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας εὐεστοῦς». Τὴν κατηχητικὴν μέθοδον πρὸς δημιουργίαν τῆς νέας γενεᾶς κατ' ἀρέσκειαν μεταχειρίζονται σήμερον καὶ οἱ σοσιαλισταί, καὶ οἱ κομμουνισταί, καὶ οἱ μπολσεβίκοι, καὶ οἱ ἄθεοι, ἐξοδεύουν δὲ ἀμύθητα ποσὰ διὰ νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν νεολαίαν τὸ μῖσος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μὲ μουσικὴν μάλιστα! «Καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία—ἐπάγεται ὁ αἰδεσ. Καλλίνικος—, ἥτις πρώτη εἰσήγαγεν εἰς τὸ σύστημά της τὰς ἀπαραιτήτους κατηχητικὰς μυήσεις, ὧν ἄνευ οἱ ὀπαδοί της δὲν ἐθεωροῦντο μέλη της ζῶντα καὶ ὀργανικά· ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία τὴν ἀναγέννησιν ἐκήρυξεν ὡς τὸ πρῶτόν της καὶ κύριον βῆμα ἐν τῇ ἐξευγενίσει τῶν ψυχῶν· ἡ χριστιανικη Ἐκκλησία, δι' ἣν τὰ παιδία εἶνε τὸ φύραμα συνάμα καὶ τὸ προζύμιον ὅλων τῶν καλῶν ἐλπίδων της, ἰδοὺ σήμερον καὶ αὐτῶν τῶν κομμουνιστῶν καὶ μπολσεβίκων καὶ ἀθέων ὑστεροῦσα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι!...» Ἀλλ' εἶνε τόσων διδαγμάτων μεστὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ διακεκριμένου πρωτοπρεσβυτέρου ὁμιλοῦντος ἀπὸ πείρας μακρᾶς, ὥστε θεωροῦμεν καθῆκον νὰ παραπέμψωμεν πάντας τοὺς ἐνοριακοὺς ἱερεῖς εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τῆς «Καινῆς Κτίσεως» διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσουν ὁλόκληρον.*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνεκρότησε τρεῖς συνεδρίας κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, ὧν τὴν μίαν δικαστικήν.

—Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων παρέμεινε καὶ ἐν τῇ νέᾳ Κυβερνήσει τῇ ἀναλα-

βούση ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὁ κ. Θ. Νικολούδης.

—Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας οἱ λεγόμενοι παλαιοημερολογῖται ὑπέβαλον αἰτήσεις ζητοῦντες τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωκε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἑξῆς δήλωσιν: «Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐξετάσασα μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ὑποβληθείσας εἰς αὐτὴν αἰτήσεις περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, κριθὲν καὶ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ γνώμην καὶ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου, ἅτε ἐκπροσώπου οὔσης τῆς Ἱεραρχίας, ἐπιφυλάσσεται δὲ προσεχῶς εἰς πρώτην συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸς συζήτησιν καὶ λῆψιν ἀποφάσεων». Ὡσαύτως εἰς ἄλλους πάλιν ἡμερολογίτας ὑπέμνησε τὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνακοινώσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐξ ἀφορμῆς ἀνακριβειῶν τοῦ κ. Βοκοτοπούλου.

—Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίαν τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεγνώσθη ἡ Ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Ἀντωνίου περὶ τῆς ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βασιλοπούλου μηνύσεως κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τελέσει παρονόμων γάμων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Κατὰ τὸ συμπέρασμα τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένων καὶ ἐκ τῶν συνημμένων ἐγγράφων, οὐδεμία ὑφίσταται βάσις κατηγορίας ἐναντίον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, οὐδὲ τῆς ὑπηρεσίας, οἵτινες καὶ εἶναι ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέρριψε τὴν μήνυσιν ὡς ἀβάσιμον.

—Συμφώνως τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπανῆλθον ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ περὶ Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων Νομ. Διατάγματος περὶ Ἐνοριῶν καὶ Ἐνοριακοῦ Κλήρου τοῦ ἔτ. 1923. καταργηθεισῶν τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρ. 1926 Νομ. Διατάγματος.

—Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως μετάσχῃ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τῶν δαπανῶν τῆς κατασκευῆς Ἁγίου Μύρου ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ. Πρὸς τοῦτο δὲ θὰ περιαχθῇ δίσκος εἰς πάντας τοὺς ναοὺς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ θὰ ζητηθῶσι παρὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ὑπὸ τῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων σχετικαὶ πιστώσεις.

—Προτάσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως τηρῆται ἐν τοῖς Ἀρχείοις Αὐτῆς Ἱερὸς Κῶδιξ (Μητρῷον) περιέχον συντόμους βιογραφίας τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅπως ἐτησίως τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυρινῆς τελῆται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μνημόσυνον πάντων τῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερατευσάντων ἐν αὐτῇ. Ὡσαύτως προτάσει τοῦ Σεβ. Μονεμβασίας ἀπεφασίσθη ἵνα ζητηθῇ παρὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐξιδιασμένον μέρος ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν πρὸς ταφὴν τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποθνησκόντων Ἀρχιερέων.

—Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Πέμπτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκτὸς τῶν κατὰ Δευτέραν ἐν αὐτῇ ὁμιλιῶν ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστα διωργανώθησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀπολογητικαὶ Ὁμιλίαι μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Π. Τρεμπέλαν χάριν κυρίως τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ συρροὴ ἀκροατῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐγένετο σκέψις περὶ εὑρέσεως μεγαλυτέρας αἰθούσης. Ὡς τοιαύτη πρὸς τὸ παρὸν προεκρίθη ἡ τῆς Ἑταιρείας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ηὐχαρίστησε τὸ προεδρεῖον διὰ τὴν πρόθυμον παραχώρησιν τῆς αἰθούσης.

—Ἀνηγγέλθη ἐκ Καβάλλας πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καβάλλας καὶ Νέστου κ. Χρυσοστόμου ἡ ἑξῆς ἔκνομος καὶ σκανδαλώδης πρᾶξις προσηλυτισμοῦ, λαβοῦσα χώραν ἐν Τήνῳ καὶ Θεσσαλονίκῃ καὶ ἧς θῦμα ἔπεσεν ἀνήλικος κόρη μιᾶς τῶν ἀρίστων τῆς Καβάλλας οἰκογενειῶν. Ἡ Πηνελόπη Στεργίου Φέσσα, κόρη ὀρφανὴ πατρός, ἀνήλικος, μόλις ἤδη δεκαεπταέτις, ἐστάλη πρὸ διετίας εἰς τὴν ἐν Τήνῳ Μονὴν τῶν Καλογραιῶν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης. Ἐκεῖ ὅμως περιπλακεῖσα εἰς τὰ ἐπιτηδείως στηθέντα δίκτυα τοῦ προσηλυτισμοῦ ἠσπάσθη τὸ λατινικὸν δόγμα κρύφα καὶ ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ συγκαταθέσεως τῆς φυσικῆς κηδεμόνος της καὶ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καβάλλας καὶ χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ διατάξεις τῶν κειμένων νόμων, πρὸς μέγα σκάνδαλον τῆς Ὀρθοδόξου κοινωνίας. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ἔσπευσεν ἡ μήτηρ της καὶ ἀνεκάλεσεν αὐτὴν εἰς Καβάλλαν καὶ ἀποταθεῖσα πρός τε τὴν Μητρόπολιν καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς της προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἐνῷ δὲ ὑπῆρχον ἐλπίδες ὅτι ἡ κόρη θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἐγινώσκετο αἴφνης ὅτι ὁ ἐκ Γιαννιτσῶν λατῖνος ἱερεὺς Βασίλειος Ροῦσος ἐν τῇ ἐν

Θεσσαλονίκη Chap. de Calamaria ἔστεψεν αὐτὴν κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Μιχαὴλ Δήμα, ἐκ Καβάλλας ἐπίσης ὁρμωμένου, χωρὶς νὰ ἀποταθῇ εἰς τὴν Μητρόπολιν, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὁποίας ὑπάγονται ἀμφότεροι οἱ μελλόνυμφοι καὶ χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτουμένην συγκατάθεσιν τῆς κηδευμονευούσης αὐτὴν μήτρός της. Αἱ πράξεις αὗται τοῦ τε εἰρημένου ἱερέως καὶ τῶν ἐν Τήνῳ καλογραιῶν, ἀντιβαίνουσαι εἰς θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ συνεπαγόμεναι καὶ ποινικὰς εὐθύνας, ἀνεστάτωσαν τὴν κοινωνίαν Καβάλλας καὶ ἐδημιούργησαν ἐν αὐτῇ ἐπικίνδυνον ἔξαψιν πνευμάτων, ἐναντίον τῶν διαφθορέων τῶν συνειδήσεων ἀνηλίκων κορῶν.

—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας», ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου ΚΠόλεως, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν, μεθ' ἣν ὡμίλησε πρὸς τοὺς συνελθόντας φοιτητὰς τῆς Θεολογίας περὶ τοῦ Μ. Φωτίου.

—Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ Τύπου διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς ὀργανώσεως «Ζωὴ καὶ Ἐργασία» (Life and Work) δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζᾶτον, μέλος τῆς Διεθνοῦς ταύτης Ἐπιτροπῆς, εἰδοποίησεν ὅτι τὸν προσεχῆ Μάϊον ἐν Κολωνίᾳ τῆς Γερμανίας θὰ γίνῃ Διεθνὴς Ἔκθεσις Τύπου, τῆς ὁποίας σπουδαιότατον Τμῆμα θὰ ἀποτελέσῃ ὁ ἐκκλ. καὶ θρησκευτικὸς Τύπος. Οὗτος συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἐκδοτῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων θρησκευτικῶν περιοδικῶν ἀπετάθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τὸν διακανονισμὸν τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ὥρισεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, κ. Ἁμίλκα Ἀλιβιζάτου, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Παναγ. Μπρατσιώτου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, Μιχαὴλ Γαλανοῦ, Πανοσ. Πρ. Καλλιοντζῆ καὶ Ἰωάννου Παπαδοπούλου. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἑνιαίαν ἐμφάνισιν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ἀπετάθη πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοκεφάλους Ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Ἀρχιεπισκοπὰς εἰδοποιοῦσα αὐτὰς περὶ τῶν τῆς Ἐκθέσεως καὶ δηλοῦσα ὅτι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι ἀπ' εὐθείας ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκθέσει εἶναι πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν παρ' αὐτῇ ἀντιπροσωπείαν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Πράγας ἐδημοσιεύθη ἡ πρὸς τὸν καρδινάλιον Γκάσπαρι ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μπένες, δι' ἧς ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταξὺ τῆς Τσεχικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ συμφωνίαν διὰ τὰς σχέσεις τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα, Αἱ ἱεραὶ μοναὶ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει καὶ αἱ πρὸς τὸ ἔθνος ἀνεκτίμητοι ὑπηρεσίαι αὐτῶν. Ἀθῆναι 1927.—Τὸ λαμπρὸν ἔργον κοσμεῖ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Γκύζη «τὸ κρυφὸ σκολειό».

Ἄννας Κατσίγρα. Ἐπιστήμη καὶ Κομμουνισμός Ἀθῆναι 1928.

Ἐλμίνας Παντελάκη. Ἀνατροφὴ τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας. Ἀθῆναι

—Ἐξετυπώθη εἰς δύο τεύχη ὁ Β'. τόμος τοῦ «Κυριακοῦ» τοῦ Σεβ Μητροπ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ***Τιμοθέου.*** Δημοσιεύομεν τὰς προτασσομένας εἰς τὸ Α'. τεῦχος ὁδηγίας, ἐν ταῖς ὁποίαις κατάδηλον γίνεται τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ χρησιμότης αὐτοῦ.

Τοῦ δευτέρου τόμου τοῦ «Κυριακοῦ» τὸ παρὸν τεῦχος τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Κυριακῶν ὁμοῦ μὲ τὸ δεύτερον τεῦχος τῶν ἑορτῶν εἶναι σύστημα διδασκαλίας ἑρμηνευτικῆς καὶ ὁμιλητικῆς ἐν τῷ ναῷ πλῆρες δι' ὅλον τὸ ἔτος. Ὁ Ἱερεὺς Ἐφημέριος θὰ τὸ ἔχῃ πρόχειρον βοήθημα νὰ γινώσκῃ καὶ νὰ ἐννοῇ τί ἀναγινώσκει, ἀπαγγέλλων μεγαλοφώνως κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἱεροκήρυξ θὰ λαβῃ ἰδέας καὶ γνώσεις πρὸς καταρτισμὸν τῆς ὁμιλίας, μὴ δυνάμενος πάντοτε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ βιβλιοθήκην. Ὁ διευθυντὴς Ἱερατικῆς Σχολῆς θὰ ἔχῃ ἓν βοήθημα ἐπιστημονικῆς βάσεως. Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἱερῶν ἐπίσης. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιερεύς, ὁ λησμονῶν εἰς τοὺς διοικητικοὺς περισπασμούς, τοὺς ποικίλους καὶ θλιβερούς, τοὺς ἐκπλήττοντας τὴν μνήμην, θὰ ἔχῃ μίαν ὑπόμνησιν πρὸς ἀναπόλησιν. Καὶ ἡ οἰκογένεια θὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον τῆς ἠθικῆς οἰκοδομῆς ἐντρυφῶσα κατὰ τὴν Κυριακὴν εἰς πολλὰ καὶ ποικίλα διδάγματα καὶ κατὰ πᾶσαν, δύναμαι νὰ εἴπω, Κυριακὴν καὶ Ἑορτὴν σωματικῆς ἀργίας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἑρμηνευτικῆς μελέτης καὶ τῆς ὁμιλίας, ἐγκύπτουσα εἰς τὰς ***Μελέτας*** τὰς ὁποίας θὰ εὑρίσκῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ τεύχους τῶν Ἑορτῶν. Αἱ μελέται αὗται ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν. Διὰ τῶν μελετῶν τούτων καταδεικνύεται πῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἐξημερώνει καὶ ἐκπολιτίζει καὶ ποῖος εἶναι ὁ χριστιανός, ὁ πλούσιος εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Οὐρανοῦ, πῶς δύναται ἡ οἰκογένεια νὰ ἦναι παράδεισος καὶ οὐχὶ κόλασις, πῶς ἡ κοινωνία νὰ ἦναι κοινωνία ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ θηρίων μὲ προσωπίδα ἀνθρώπου. Ἰδίως αἱ δύο ἐκτεταμέναι μελέται περὶ ***τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς*** καὶ περὶ τοῦ ***Φαρισαϊσμοῦ*** πρέπει νὰ γείνουν κτῆμα παντὸς χριστιανοῦ καὶ χριστιανῆς, διότι τότε θὰ δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐννοῶσι τὰ θεῖα τοῦ Εὐαγγελίου ῥήματα.

Πᾶσαι αἱ ὁμιλίαι διαρκοῦσιν ὅσον καὶ τὸ «***Κοινωνικόν***». Οἱ αἰδεσιμώτατοι ἐφημέριοι δύνανται ζῆλον καὶ θέλησιν

πίστεως ἔχοντες. νὰ εὑρίσκωσι τὸν εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον χριστιανόν, τὸν ἱκανὸν νὰ ἀπαγγέλλῃ ῥητορικῶς τὴν *ὁμιλίαν* ὅλων τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν Ἑορτῶν. Καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου χριστιανοῦ οἱ ἴδιοι νὰ ἀπαγγέλλωσι μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τὴν ὁμιλίαν ῥητορικῶς. Εὑρίσκεται τὸ ὅλον ἔργον παρὰ τῷ *κυρίῳ Ἐμμανουὴλ Φαρλέκᾳ* ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς *«Ἀναπλάσεως»*. Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 7, Τιμᾶται δραχμὰς πεντήκοντα (50).

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τὸ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμεῖον διακηρύττει ὅτι τὴν 14ην Φεβρουαρίου ἡμέραν τρίτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ὁρισθησομένεις ὑπ' αὐτοῦ πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐκποιήσεως ἱερῶν ἀμφίων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6η Φεβρουαρίου 1928
(ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου)

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δεκαετοῦς μὲν ἐνοικιάσεως οἱ ἐν θέσει «Ἀμπελικὴ» ποτιστικοὶ ἀγροὶ πενταετοῦς δὲ τοιαύτης τὸ θερινὸν λειβάδιον ἐν Ἀμπελικὴ τῆς Ἱερᾶς Μονης ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 19ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν μ. μ.—4ην μ. μ. ἐν Μαζεΐκοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Φωκίωνος Κατεΐνη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ. Ὅροι συγγραφῆς καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογράφῳ καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μανῇ ἁγίας Λαύρας τῇ 31η Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμ)λιον τῆς Ι. Μονῆς Ἀμπελακιωτίσσης (τέως Κοζίτσης) Ἅγ. Πολύκαρπος προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτ. δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν Κότσαλον κείμενος ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς μὲ πρώτην ἐτησίαν προσφορὰν δρχ. τεσσάρων χιλιάδων (4000). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 26 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐν Κοζίτσῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Κοινότητος Κοζίτσης καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ τῶν Ἡγουμ)λίων τῆς Μονῆς καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις ὑποχρεώσεων κατατεθειμένοις ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ Κοινότητος Κοζίτσης. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκα οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 4 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἄνευ νέας προκηρύξεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γενομένης προσφορᾶς. Ἐν Ι. Μονῇ Ἀμπελακιωτίσσης τῇ 28 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Κοινότητος Πυλείας τὰ ἑξῆς σφάγια τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ συμφώνως τοῖς ὅροις συγγραφῆς κατατεθεισομένης ἐνώπιον τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας ἁρμοδ. Δαλαμάγκα. 1) Δέκα τράγοι καὶ 2) Τριάκοντα βιτούλια μὲ τοὺς ἑξῆς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ τελευταίου πλειοδότου, Οὗτος δέων νὰ προσφέρῃ ὡς πρώτην προσφορὰν Δραχ 750 κατὰ κεφαλὴν τράγου καὶ δραχ. 300 κατὰ κεφαλὴν βιτουλίου. β) θέλει προκαταβάλει ἅμα τῇ ἀναδείξει του ὡς τελευταίου πλειοδότου τὸ 1)10 τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν ἐκποιουμένων καὶ ἅμα τῇ ἐγκρίσει τῶν πρακτικῶν δημοπρασίας παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστ. ταμείου τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τιμήματος. γ) ὡς ἐγγυοδοσίαν θέλει προσκομίσῃ ἀξιόχρεων ἐγγυητὴν καὶ δέον νὰ μὴν εἶναι ὀφειλέτης τῆς μονῆς. Καὶ προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι, ἵνα προσέλθουσι κατὰ τὸν ὁρισθέντα τόπον καὶ χρόνον καὶ συναγωνισθῶσι. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἱερουσαλὴμ 2 Φεβρουαρ. 1928.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπηλαίου διακηρύσσει ὅτι. Ἐκτίθεται διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας εἰς διετῆ ἐνοικίασιν τὸ θερινὸν Λιβάδιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κιράκαλη». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς τὴν 19ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 – 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀκτουλῆ, τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν. Οἱ ὅροι συγγαφῆς ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Γρεβενῶν ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλαίου τῇ 31 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης διακηρύττει ὅτι τὴν Κυριακὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐπὶ μίαν διετίαν ὁ ἐν Παλαιοκάστρῳ ὑδρόμυλος, ὡς καὶ ἡ ἐκεῖ εὑρισκομένη ἀποθήκη, κτήματα τῆς Μονῆς Κορώνης. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καρδίτσῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κορώνης τῇ 27—1—28.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυρομματίου δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς μισθώσεως ὁ ὑδρόμυλος «Διάκος» τῆς περιφερείας Μαυρομματίου τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 – 12ην τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Πετρίλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 διακηρύξεως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ι Μονῇ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταγιάδων δηλοποιεῖ ὅτι τὴν 12ην, 19ην καὶ 26 Φεβρουαρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 – 12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος ὑλοτομίας α) 24.000 ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ τοῦ δάσους Σταγιάδων καὶ β) 20.000 ὀκάδων ξιλανθράκων καὶ 1000 ζυγίων καυσοξύλων ἐκ τοῦ δάσους Τσουγοσύρου τῆς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς τῶν ἐτῶν 1927 καὶ 1928. Ἐν τῇ Ι Μονῇ Σταγιάδων τῇ 30 Ἰανουαρίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι